

μας είχαν ειπεί: ἠναγκάσθημεν δὲ ν' ἀποσυρθώμεν
ἐπειτα ἀνευ τοῦ θαυμασίου ἀποκρύφου.

Ἐπιφύλλικων ποτὲ χειρόγραφόν τι τῆς ἀπολογίας
τῆς παρθένου τῆς Αὐρηλίας, ἀπαγγελλομένης τῷ 1456
ἐκ τοῦ γραμματέως τοῦ Πανεπιστημίου, εἶρον μεμ-
βρῆνην προσηρητημένην διὰ κυροῦ καὶ ταινίας, ἐμπε-
μέρισαν τὸ παρὸν ἀνεκδοτόν ὑπὸ τὴν ἐπιγραφήν,
Ἀντίγραφον χειρογράφου ἀνακαλυφθέντος τῷ 1350
ἐν τῇ μορῇ τοῦ Ποιταρλιέρου. Εἰς τὸ τέλος τοῦ
χειρογράφου ὑπῆρχεν ἡ ἀκόλουθος σημείωσις « Ὁ ῥη-
τορὶς ἐπίσκοπος Κωσυχῶν, τὸν ὀνομαζόμενον ὁ Φαβιέρος ἐκάλεσε
Παναγιώτατον, ἀπειρίως καθ' ἣν ὥραν ἐξυμνήσατο
ἐκείνῳ δ' ἐτάφη ὡς ἅγιος, τὰ ὅστι' αὐτοῦ ἐξωρύχθησαν
ἐκ τοῦ μνήματος καὶ ἐρρίφθησαν εἰς τὰ θρηνοροδοχεῖα.
Ὁ Βασιλεὺς Κάρολος Ζ. ἀπέτιμε τίτλον εὐγενείας
εἰς τὴν οἰκογένειαν τῆς Ἰωάννας, δούης αὐτῇ τὸ ὄνομα
τοῦ Κρίνου.

Πολλὰ μνημεῖα ἠγέρθησαν εἰς τιμὴν τῆς Ἰωάννας.
Ἀγαλλμα δὲ αὐτῆς ἀνηγέρθη ἐπὶ τῆς ἐπισκοπικῆς
πλατείας τῆς Αὐρηλίας. Καίτοι μοι ἐσταθὴ ἀδύνατον
ν' ἐνεύρω τὸ κύρος τοῦ ἀνεκδοτοῦ ὅπερ ἀναφέρω.
Ἰδέσθε ὅμως καθῆκόν μου ἀδημοσιεύσω αὐτὸ Τοσοῦ-
τοι ἱστορικοὶ καὶ ποιηταὶ ἐνησχολήθησαν περὶ τῆς
κλειδοῦ ταύτης ἠρωίδος, ὥστε ἀδύνατον σχεδὸν ἂ
καθαίρει ν' ἀπαντηθῇ τι ἄγνωστον διαφυγὸν τὰς ἐρι-
μίας αὐτῶν.

A. K.

Ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ ΤΗΣ ΝΑΝΤΕΡΡΗΣ.

—ο—

Ἐρωτῶν τινὰ τοῦ φθινοπώρου, ἐν ἔτι 1803, ὁ Να-
πολιεὺς μεθ' ἑνὸς μόνου ὑπασπιστοῦ περιεδιάβαινον ἐν
τοῦ δάσους τοῦ περιβάλλοντος τὸ ἄλλοσ Μαλμαζόν, συν-
ηλεγόμενος μετὰ τοῦ Ναπομουκένου Λεμερσιέρου, ὅστις,
ἐν προτεραίᾳ, εἶχεν ἀναγνώσει τραγωδίαν τινὰ ἐν τῇ
κατικῇ αὐλῇ, ἥτις ἦν συνάθροισις ἐτερογενῆς ἐκ πολε-
μίων δημοκρατικῶν καὶ ἐκ ποτὲ εὐγενῶν, ἐν ἧ ὀ-
μίᾳ ἀπέβαλον τὴν τραχύτητα αὐτῶν, οἱ δὲ ἰδίδιασαν
καθῆκοντα ἔθιμοταξίας. Ὁ Ναπολιεὺς ἐροῦσατο μάλ-
λον ἢ ἠγάπα τὰ γράμματα, ἐντοσοῦτ' ἠσθάνετο
τὴν πρὸς λάμπην τοῦ θρόνου ἀπαρτίτητον αὐτῶν ἀ-
νάγκην. Ὅθεν προσεκάλεσε μὲν αὐτὰ παρ' αὐτῶν, ἤθελεν
ὅμως νὰ τὰ καθυποβάλλῃ ὑπὸ τὸν δεσποτισμὸν τοῦ. Ἀν-
τὶ ἐστερημένους παιδείας, ἀνεκάλυπτεν ὅμως πολλὰ-
κι, διὰ τοῦ ἐνοστήκτου τῆς μεγαλοφυίας, τὰ κάλλη
καὶ τὰ ἐλαττώματα οἰσοῦδηποτε συγγράμματος. Ἡ-
γάπα τὴν φιλολογικὴν εἶδα καὶ πολλάκις οἱ συγ-
γραφεῖς δὲν ἐζημιούντο. Φιλονεικούντες λοιπὸν καὶ πε-
ριεδιάζοντες μετέβησαν ἀπὸ τῆς τραγωδίας εἰς τὰ
καλλιτεχνικά ἢ συνδιάλεξις ἐλάβε χαρακτηριστὰ σπουδαίων.
Ὁ μὲν δὲν ὑπεχώρει τὸ δὲ ὁ πολυμάργης καὶ ὁ
κατηχητὴς τὰ ἔσα διεφίλοντο.

— Εἶσαι ὄλος ποιητής, Λεμερσιέρ, ἔλεγεν ὁ ἡ-

ρωσ πρὸς τὸν φιλόσοφον· ἀλλὰ ὄφειλε τις νὰ σταθ-
μίξει τὰ πράγματα συμφώνως μετὰ τὸν αἶωνα.

— Ναι, ἀπήντησεν ὁ συγγραφεὺς αἰς *Μαυποκρι-
σίαδος*: ἀλλ' ἡ ἐπιστήμη τοῦ κυβερνᾶν συνίσταται εἰς
τὸ διευθύνειν τὸν αἶωνα καὶ διακρίνειν τὴν διύθυνσιν
αὐτοῦ· ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Κράτους δὲν ὄφειλε νὰ πράττει
πλὴν ἢ ἔλαττον τοῦ ἀπαιτουμένου ὑπὸ τῆς κοινωνίας·
καὶ ὅταν ἡ κοινωνία ἀνοίγῃ ἐαυτῇ ὁδόν, αὐτὸς ὄφει-
λε νὰ προπορεύεται ἐπὶ κεφαλῆς· τὸ σύστημα τοῦτο
καὶ σωτήριον εἶναι καὶ ἐντιμὸν· διότι ἡ τιμιότης εἶ-
ναι μᾶλλον ἀναγκαῖα εἰς τὸν ἀρχηγόν ὅστις μεγίστην
ἐκτεταταὶ ἰσχύν, ἢ εἰς τὸν ἔσχατον ὑπήκοον. Ἀρίστε
κυβέρνησις εἶναι ἡ δικαιοτέρα, ἢ καὶ μᾶλλον διαρκής.

Ὅθεν, ἀπήντησεν ὁ ὑπάτος ἀπερρόφθησας μετὰ πολ-
λῆς ζωηρότητος ἱκανὴν ποσότητα τοδᾶκου, διὰ τὴν
κυβέρνησιν μου δὲν φοβοῦμαι, καθότι πρὸ πάντων ἀγα-
πῶ τὴν δικαιοσύνην, καὶ πράττω ὅ, τι ἐπιθυμῶ τὸ ἔθνος.
Γὸ ἔθνος αἰσθάνεται ὅτι ἐπρωόδευσεν πλέον τοῦ ἔξωτος,
καὶ ἕνεκα τούτου ζητεῖ ἐν τῷ παραλθόντι τὴν καλλι-
τέρευσιν τοῦ μέλλοντός του. Ἐπὶ γῆς αἰκινίητις εἶ
ἡ ἡμετέρα, ὄφειλε τις νὰ ἀνοικοδομῇ ἐπὶ παλαιῶν
θεμελιῶν.

Ὁ ποιητὴς δὲν ἀπήντησεν ἀλλὰ ψυχρὸν μειδίαμα
περιεπλανήθη ἐπὶ τῶν χειλέων αὐτοῦ· ἠκόντισε δὲ
πρὸς τὸν στρατάρχην θλίμμα ἐκφραστικώτερον ἐκτε-
ταμένου λόγου. Ἡ ἔρις, ἡ ἐκκραγείσα μετὰ τῶν δύο
τούτων προσώπων πολλὰ βραδέως σχετικῶς ὡς πρὸς
τὴν ἀρνησιν τοῦ ὑπὸ τῶν μελλῶν τῆς Λεγεῶνος τῆς
τιμῆς ἀπαιτηθέντος ὄρκου, ἠδύνατο νὰ ἀνάσῃ ἐν ταύτῃ
τῇ συνδιαλέξει, ἂν ὁ ὑπάτος, ὅστις ἐπεθύμει τὴν διά-
λυσιν, δὲν ἔβλεπε στρατιώτην τινὰ διαβαίνοντα εἰς τὸ
δάσος.

— Τίς εἶ; προσεφώνησεν αὐτῷ ἀπὸ τινος διαστή-
ματος. Ὁ στρατιώτης σταματᾷ, ἀσθγνωρίζει τὸν στρα-
τηγὸν του, καὶ ἀκίνητος, τὴν χεῖρα ἔχων ἐπὶ τοῦ ὤ-
τους ἀποκρίνεται.

— Εἰς τῶν παλαιῶν στρατιωτῶν σου τῆς Αἰγύπ-
του, συμπολίτη ὄνατι.

— Ναι, σὲ ἀναγνωρίζω, ὑπρέτησας ὑπὸ τὴν στρα-
τηγίαν μου, ἦσο πλησίον μου εἰς τὸν Ἅγιον Ἰωάννην
τῆς Ἀκρῆς.

— Ἡ ἀπόδειξις, στρατηγέ, εἶπεν ὁ στρατιώτης
δείξας τὴν ἐπὶ τοῦ ἀνδρικοῦ αὐτοῦ προσώπου οὐλήν.

— Ναι, ὀνομάζεσαι Τριαίρος, εὐ πρῶτος ἐστη-
σας τὴν Γαλλικὴν σημαίαν ἐπὶ τοῦ προμαχώνος.

— Ναι, στρατηγέ, καὶ ἀπ' ἐκεῖ κατεκύλησα μ' ἑ-
να μεγάλο κομμάτι τοῦ τοῦ τοῦ τοῦ τοῦ τοῦ τοῦ τοῦ τοῦ
θελα εἶμαι ἀκόμη ἂν δὲν διέτρεπες νὰ μ' ἐβγά-
λων.

— Ἐχεις ἐξαισίον μνημονικόν.

— Α! βέβαια! ἐνθυμοῦμαι ἀκόμη καὶ τὴν ἡμέραν
ποῦ μοῦ χάρισες ἕνα ξίφος, δὲν λογαριάζω καὶ τὰ
τριηκόσια φράγκα οὐναξίν διὰν ἐπέστρεψα στήν
Γαλλίαν, καὶ κοντὰ σ' ἄλλα καὶ αὐτὸν τὸν σταυρόν.

— Τί κόμνεις τώρα; ποῦ κατοικεῖς;

— Εἶμαι ὑπανδρευμένος, στρατηγέ, καὶ κατοικῶ
ἐπὶ τὴν Ναννέβρην, ἐπὶ τὴν πατρίδα τῆς γυναικός μου. Μοῦ
ἔδωσες προῖκα πέντε στρεμματα γῆς, ἕνα σπητάκι καὶ